

Nr 264

Av herr Eriksson i Bäckmora m. fl., om lagstiftning mot trafikfarlig bilförsäljning.

För den som kör ett trafikfarligt fordon stadgas enligt vägtrafikförordningen ett strikt straffansvar. Det har ingen betydelse om bilisten själv äger bilen eller om han lånat den. Straff utdömes i allmänhet inte om det rör sig om mindre fel som uppstått under körningen och bilisten är på väg till verkstad.

Den däremot som säljer ett trafikfarligt fordon undgår straff. Vi har en årlig fordonskontroll, men denna kan naturligtvis inte eliminera alla trafikfarliga fordon. Detta aktualiserar frågan om införandet av ett tillägg till vägtrafikförordningens ansvarsbestämmelser. Detta tillägg bör utformas så att inte bara den som kör ett trafikfarligt fordon utan också säljaren av ett fordon, som vid försäljningen är trafikfarligt, skall dömas till ansvar.

Det skulle också vara värdefullt om den som köpt bilen kunde föra skadeståndstalan mot bilförsäljaren. En sådan skadeståndstalan skulle kunna medföra skyldighet för säljaren att antingen ta tillbaka bilen och återbetala köpeskillingen eller att reparera den så att den blir trafiksäker utan kostnad för köparen.

År 1962 antog Motorbranschens riksförbund (MRF) vissa riktlinjer för handeln med begagnade bilar. Dessa riktlinjer innebär att organisationens medlemmar förbinder sig att endast sälja trafiksäkra bilar. I praktiken innebär det att bilhandlaren utan kostnad för kunden skall reparera en bil som han sålt och som visar sig vara trafikfarlig.

Då det torde finnas åtskilliga bilhandlare, som icke är anslutna till Motorbranschens riksförbund — för vilka dessa regler gäller — borde man genom en obligatorisk lagstiftning införa straffpåföljd för personer som försäljer bilar, som icke uppfyller de säkerhetskrav som MRF:s medlemmar tillämpar.

Den föreslagna lagstiftningen är ett betydelsefullt led i strävandena att åstadkomma större trafiksäkerhet. En eventuell lagstiftning skulle också tillfredsställa ett berättigat konsumentintresse.

Med hänvisning till det anförda hemställes,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om förslag till sådan lagstiftning att trafikfarlig bilförsäljning förhindras.

Stockholm den 23 januari 1969

John Eriksson (cp)

i Bäckmora

Bengt Börjesson (cp)

i Falköping

Anders Dahlgren (cp)

Sven Johansson (cp)

i Skärstad

Nr 265

Av herrar Werner och Fridolfsson i Stockholm, om ett bättre djurskydd.

I lag om djurskydd, den 19 maj 1944, 3 § anföres: »Djur må ej pådrivas eller agas med redskap som lätt kan sarga eller på annat sätt skada djuret.»

Utan tvivel är förbudet välmotiverat. Begreppet aga synes dock böra utgå ur lagtexten. Uppfattningen att man över huvud taget vid något tillfälle skulle ha anledning att aga ett djur torde vara en relik från en gångens tid. I begreppet aga ligger nämligen tanken på bestraffning, en åtgärd som inte längre är relevant i vårt förhållande till djuren.

Lagrummets nuvarande utformning ger uppenbarligen vid handen att djur kan »agas» lika väl som »pådrivas» blott det inte sker »med redskap som lätt kan sarga eller på annat sätt skada djuret».

Under hänvisning till det anförda får vi hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om sådan ändring i 3 § lag om djurskydd av den 19 maj 1944 att den får följande lydelse:

3 §.

När djur — — — det icke överanstränges. Djur må ej pådrivas med redskap som lätt kan sarga eller på annat sätt skada djuret.

Stockholm den 23 januari 1969

Mårten Werner (m)

Filip W. Fridolfsson (m)

i Stockholm